

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI MỐT

LỮ MAN MỌI ĐỘT KÍCH QUẦN HÙNG

Bọn Ngô Lập Thân không sao được phải đưa binh khí ra nghinh địch. Sau khi chiến đấu mấy hợp, bọn Ngô Lập Thân đều lấy làm kinh dị.

Nguyên bấy Man mọi ngày võ nghệ rất tinh thâm, khí giới phát ra những chiêu số hợp chưởng pháp gồm cả công lẫn thủ, chứ không phải đánh loạn xạ ngẫu.

Hai bên đấu thêm mấy chiêu nữa, cả Vi Tiểu Bảo và A Kha cũng nhận ra được võ công của bọn Man tử rất đúng qui củ.

Ngô Lập Thân vừa chiến đấu vừa hô lớn:

- Các anh em phải thận trọng. Bọn Man tử này đã học qua võ công của người Hán chúng ta. Vậy chúng ta chớ có khinh địch.

Tên thủ lĩnh bọn Man tử la lên:

- Bọn Hán nhân giết người cách nào, Man tử chúng ta đều biết hết. Chúng ta không sợ người Hán. Ô lý ô lỗ, a ba tư lý.

Bọn Man tử đã đông người mà võ công lại rất tinh thâm.

Quần hùng ở Mộc vương phủ lấy một chọi ba hoặc bốn, chỉ trong khoảnh khắc đã lâm vào tình trạng rất nguy hiểm.

Ngô Lập Thân múa đao đấu với tên thủ lĩnh cũng chẳng chiếm được chút tiện nghi nào. Lão càng đánh lâu càng sợ hãi.

Bỗng nghe hai tiếng "úi chao!". Hai tên đệ tử của lão bị thương té nhào.

Sau một lúc nữa, Ngao Bưu cũng bị cây liệp hổ xoa đâm trúng đùi, phải ngồi phệt xuống.

Ba tên Man mọi liền nhảy xổ lại bắt hấn.

Chẳng mấy chốc mười bọn người ở Mộc vương phủ đều bị đánh ngã.

Trịnh Khắc Đẳng bị thương khắp mình. Gã chỉ cựa cựa một chút là lại bị Bọn Man tử đè chặt.

Bọn Man tử cũng đem theo gân bò để cột mọi người lại.

Tên thủ lĩnh nhảy lên nhảy xuống nói một hồi bằng tiếng Man mọi. Ngô Lập Thân chẳng hiểu gì cả la thâm:

- Nguy rồi! Nguy đến nơi rồi!

Lão muốn chạy trốn cho thoát thân nhưng lại nhớ tới Vi Tiểu Bảo cùng quần đệ tử, đành hết sức phấn đấu, chỉ mong kiếm chế được tên thủ lĩnh đang bức bách hấn bãi chiến tha người.

Đột nhiên tên thủ lĩnh vung đao chém xuống đầu lão, lão giơ đao lên gạt đánh "choang" một tiếng.

Bỗng lão cảm thấy cánh tay ngâm ngấm đau và tê chồn. Lão lại phát giác phía sau có ngọn côn quét tới, lão vội nhảy lên né tránh.

Tên thủ lĩnh liền xoay đơn đao kề vào cổ lão hô lớn:

- Người Hán thua rồi. Người Man không có thua.

Vi Tiểu Bảo lăm bắm:

- Tên Man mọi dốt quá. Không biết nói mình thắng mà lại bảo là không thua.

Ngô Lập Thân buông tiếng thở dài, liệng đao xuống để đối phương trối lại.

Bọn Man tử đều cầm đuốc giơ lên đi soi khắp mọi chỗ để tìm kiếm.

Vi Tiểu Bảo thấy chỗ mình ẩn thân không thể giấu kín được, gã đành dắt A Kha chạy ra ngoài.

Miệng gã hô lớn:

- Man tử là người tốt. Hai chúng ta... đều là... Man tử. Ô lý ô lý, a ba tư lý!

Tên thủ lĩnh vươn tay ra nắm lấy sau gáy A Kha. Còn ba tên khác xông vào ôm Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo chưa nói hết câu liền dừng lại.

Tên thủ lãnh bọn Man tử đột nhiên lộ vẻ kinh dị, dang hai tay ra để ôm lấy gã hô lên:

- Hy hô a bá, kỳ lý ôn đăng.

Hắn ôm gã vào lòng chạy ra ngoài tứ đường.

Vì Tiểu Bảo cả kinh quay lại dặn A Kha:

- Nương tử ơi! Bọn Man tử này sắp giết ta. Nàng ở goá vậy đừng đi cái giá nữa!

Gã chưa dứt lời đã bị bông ra khỏi cửa lớn.

Tên thủ lãnh Man tử chỉ nhô lên hụp xuống hai cái đã vọt ra xa ngoài mười trượng. Hắn đặt Vì Tiểu Bảo xuống hỏi:

- Quế công công! Tại sao công công cũng ở trong này?

Giọng nói hiển nhiên tỏ ra vừa kinh ngạc vừa hoan hỷ.

Vì Tiểu Bảo vừa mừng vừa sợ hỏi lại:

- Người... người là Man tử sao lại biết ta?

Người kia cười đáp:

- Tiểu nhân là Dương Dật Chi ở Tây Vương phủ đây mà. Quế công công không nhận ra ư?

Vì Tiểu Bảo nổi lên một tràng cười ha hả. Gã toan đáp thì Dương Dật Chi đã dặt tay gã nói tiếp:

- Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện, đừng để mọi người nghe rõ.

Hai người lại chạy ra thêm hai chục trượng mới dừng bước. Dương Dật Chi nói:

- Tiểu nhân gặp Quế công công ở đây, nổi mừng biết lấy chi cân?

Vì Tiểu Bảo đã có chủ ý, gã đáp:

- Lần trước bọn người ở Mộc Vương phủ hãm hại Bình Tây Vương, may nhờ đức Hoàng thượng anh minh, khám phá ra gian mưu của bọn chúng!

Dương Dật Chi vội ngắt lời:

- Đó là nhờ công công nghĩa khí ngất trời xanh, tâu bày trước đức Hoàng thượng mới rửa được nỗi oan khuất cho Bình Tây Vương. Vương gia của bọn tiểu nhân cảm kích công công không biết thế nào mà kể. Lão nhân gia thường nhắc tới công công và mong mỗi có dịp thân hành tạ ơn công công.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ không dám mong Vương gia tạ ơn, chỉ cần Vương gia biết là đủ. Tại hạ ở bên mình Hoàng thượng nếu gặp chuyện gì nhỏ nhặt, nhất định hết sức đỡ đần Vương gia.

Cả dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lần này đức Hoàng thượng được tin có một bọn phản tặc đến phủ Hà Gian hội họp để mưu hại Bình Tây Vương. Tại hạ liền mạnh dạn tới đây xem sao.

Dương Đạt Chi cả mừng nói:

- Hoàng thượng biết trước thì gian kế của bọn phản tặc không thể sính cường được. Bọn tiểu nhân nghe tin này liền trà trộn vào cuộc đại hội chó má của con mẹ nó thì thấy nói bọn chúng mỗi tỉnh đề ra một minh chủ để làm hại vương gia. Tiểu nhân chẳng dám dấu gì Quế công công là trong lòng ai nấy đều hồi hộp, vì đao thương dễ tránh nhưng âm tiến khó nổi đề phòng.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu bọn phản tặc lớn mật dám lần tới Vân Nam động thủ thì chẳng phải tiểu nhân khoe khoang lỗ miệng: Chúng kéo đến một ngàn, bọn tiểu nhân giết cả ngàn, chúng kéo đến một vạn, bọn tiểu nhân giết cả một vạn. Bọn tiểu nhân có sợ là sợ những quân cầu tặc làm càn làm bậy rồi vu oan giá họa cho Vương gia như ngày trước. Đó là mối hậu hoạn rất ghê gớm.

Vi Tiểu Bảo vỗ ngực nói:

- Xin Dương đại ca bầm lại với Vương gia bất tất phải quan tâm. Phên này tiểu đệ trở về kinh sư sẽ đem cuộc đại hội chó má của bọn chúng tâu bày trước Hoàng thượng một cách rất tường tận. Bọn chúng đối nghịch với Bình Tây Vương tức là đối nghịch với Hoàng thượng. Bọn chúng càng căm hận Bình Tây Vương bao nhiêu thì Bình Tây Vương càng tỏ được tác dạ trung thành bấy nhiêu. Một khi đức Hoàng thượng vui lòng rồi thì đừng nói Bình Tây Vương gia

công trạng bao trùm thiên hạ mà cả đến Dương đại ca cũng được ban thưởng trọng hậu, thăng quan phát tài là chuyện dĩ nhiên không còn nghi ngờ gì nữa.

Dương Dật Chi hoan hỉ đáp:

- Những cái đó hoàn toàn trông cậy ở lực lượng của Quế công công chu toàn cho. Tiểu nhân không mong mỏi gì đến chuyện thăng quan phát tài. Tiên phụ ngày trước đã chịu ơn lớn của Vương gia, nên tiểu nhân hết sức bảo vệ Vương gia đặng chu toàn.

Rồi hần hỏi:

- Thế ra công công đã đến đây để thám thính những âm mưu của bọn cầu tặc trong Mộc gia hay sao?

Vì Tiểu Bảo vỗ đùi đáp:

- Dương đại ca! Chẳng những đại ca võ công cao cường mà còn đoán việc như thần khiến tiểu đệ phục sát đất. Tiểu đệ cùng sư tỷ cải trang đến đây để thám thính xem bọn chúng giở trò gì, không ngờ bị bọn chúng phát giác!

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ liền nói nhăng nói càn một hồi, may mà bọn chúng tin là sự thực. Chúng liền bức bách tiểu đệ cùng sư tỷ phải làm lễ bái đường thành thân ngay tức khắc. Ha ha! Cái đó kêu bằng đổi họa thành phúc.

Dương Dật Chi bụng bảo dạ:

- Gã đã là thái giám thì còn lấy vợ thế nào được? à phải rồi! Gã cùng vị tiểu cô nương kia giả trang làm một đôi bạn tình để lừa gạt bọn chúng.

Hần liền cười nói:

- Thằng cha Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân tuy bản lĩnh cao cường nhưng chỉ là một đứa thất phu, hữu dũng vô mưu.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng các vị trá hình Man tử là để bắt sống bọn chúng?

Nhưng Dương Dật Chi cười đáp:

- Giữa bọn Mộc gia và Bình Tây Vương phủ vốn có thù sâu tựa bể. Lần trước bọn tiểu đệ bị chúng chơi một vỏ đầu mà chưa trả oán được. Lần này

gặp bọn chúng ở trong cuộc đại hội chó má, tiểu nhân đã tính kỹ rồi: Nếu mình gây sự ngay ở Trục Lệ thì e rằng đức Hoàng thượng biết tin sẽ quở trách Vương gia cho là bọn thụ hạ ở Bình Tây Vương phủ đến sinh sự giết người ở ngay vùng phụ cận đất kinh sư.

Vì Tiểu Bảo chìa ngón tay cái lên nói:

- Mưu kế của Dương đại ca thật là cao minh. Các vị cải trang làm bầy man mọi "ô lý ô lỗ, a ba tư lý" thì có giết cả nhà họ Mộc, người ngoài cũng chỉ cho là hành động tạo phản của bọn Man mọi, chẳng ai đem lòng ngờ vực Bình Tây Vương.

Dương Dật Chi cười đáp:

- Chính thế. Có điều bọn tiểu nhân hoá trang thành lũ người cổ quái thế này là làm trò cười cho Quế công công.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Sao lại bảo là trò cười? Chín tiểu đệ lấy làm thích thú. Tiểu đệ cũng muốn cỏi bỏ y phục, vẽ mặt xanh đỏ đi theo các vị mà la hét, mà nhảy nhót.

Dương Dật Chi cười đáp:

- Nếu công công cũng thích thú thì cứ việc cải trang như bọn tiểu nhân.

Vì Tiểu Bảo thở dài đáp:

- Lần này thì không được rồi. Cô vợ của tiểu đệ mà thấy tiểu đệ biến thành quái trạng, tất nàng phải nổi nóng.

Dương Dật Chi cười hỏi:

- Công công lấy vị phu nhân đó thật chẳng? Thế ra không phải bọn cầu tặc kia bức bác công công làm như vậy ư?

Vì Tiểu Bảo không trả lời vào câu hỏi, gã nói:

- Dương đại ca! Tiểu đệ cảm thấy ý hợp tâm đầu với đại ca. Nếu đại ca có lòng quyến luyến thì chúng ta kết nghĩa kim lan theo tình huynh đệ. Ca ca bất tất kêu tiểu đệ bằng công công và tự xưng là tiểu nhân nữa. Cách xưng hô đó nghe chẳng lọt tai chút nào.

Dương Dật Chi thấy gã đề nghị như vậy, trong lòng rất khoan khoái. Một là Bình Tây Vương đang có nhiều chuyện cần đến gã. Được thế này thì bao nhiêu việc lớn có thể trông cậy vào gã bênh vực cho ở trước mặt Hoàng đế. Hai là gã tính tình khảng khái hào hiệp mà được kết bạn thì còn gì hay bằng?

Dương Dật Chi nhớ lại ngày ở phủ Khang Thân Vương, Vi Tiểu Bảo đã tỏ ra rất lịch sự với hắn liền đáp:

- Đó là một điều mà tiểu nhân mong còn không được, tiểu nhân e mình thấp hèn không dám với lên cao.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Cái gì mà cao với thấp? Chúng ta thử so người coi, đại ca cao hay là tiểu đệ cao?

Dương Dật Chi nổi lên tròng cười ha hả ra chiều rất sung sướng.

Hai người liền quì xuống lạy tám lạy và xưng hô nhau bằng huynh đệ.

Dương Dật Chi nói:

- Quê huynh đệ! Từ nay chúng ta tình thân như ruột thịt. Có điều trước mặt người khác, tiểu huynh vẫn phải hô huynh đệ là công công để họ khỏi sinh lòng ngờ vực.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Rồi gã hỏi:

- Dương đại ca, đại ca định bắt những người ở Mộc Vương phủ rồi làm gì?

Dương Dật Chi đáp:

- Tiểu huynh đem bọn chúng về Vân Nam tra khảo cho ra âm mưu hãm hại Bình Tây Vương, bắt chúng làm tò cung chiêu rồi giải đến kinh để Hoàng thượng biết rõ tấc dạ trung trinh của Vương gia. Có thể thì việc huynh đệ trước kia đã hết sức bảo tấu cho Vương gia càng tỏ ra không lầm lẫn.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhưng đại ca liệu Dao đầu lão hổ có chịu cung xưng không?

Dương Dật Chi đáp:

- Lão là Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân, một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ. Nghe nói tính khí lão rất quật cường, chắc lão không chịu thú nhận. Tiểu huynh cũng trọng lão là một trang hán tử, không muốn làm khó dễ với lão. Nhưng trong bọn tất có kẻ không chịu nổi cực hình mà phải xưng ra hết.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Phải rồi. Kế đó hay lắm.

Dương Dật Chi cho là gã nói câu này để lấy lòng, liền nói:

- Quế huynh đệ! Chúng ta nào phải người ngoài. Nếu huynh đệ thấy có chỗ nào không ổn thì cứ nói thẳng cho tiểu huynh nghe được chăng?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ chẳng thấy có điều chi không ổn.

Rồi gã nói:

- Nghe nói trong Mộc gia có tên phản tặc là Mộc Kiếm Thanh, ngoài ra còn Ngạch bối ô long Liễu gị đó là người thế nào?

Dương Dật Chi đáp:

- Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng. Lão là sư phụ của Mộc Kiếm Thanh.

Vì Tiểu Bảo khen:

- Phải rồi! Đại ca nhớ hay quá! Hoàng thượng đã dặn phải tra xét tông tích hai người này. Đại ca đã bắt được họ chưa?

Dương Dật Chi đáp:

- Mộc Kiếm Thanh cũng đến phủ Hà Gian. Bọn tiểu huynh ngấm ngấm theo dõi cho tới Hiến huyện thì mất hút. Không hiểu hẩn ẩn lánh nơi đâu?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vụ này hơi khó đây. Vừa rồi tiểu đệ nói nhăng một hồi đã gạt được Dao đầu tử làm cho lão biến thành "Điểm đầu sư tử" (con sư tử gạt đầu). Lão bảo sẽ dẫn hiền đệ đến ra mắt Tiểu Vương gia của lão.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ muốn dò la cho biết bọn họ có âm mưu gì đối phó với Bình Tây Vương để về kinh diện tấu Thánh Thượng. Nhưng nay đại ca đã nắm vững vụ này, có thể tra khảo cho biết rõ âm mưu của chúng. Thật là hay quá! Tiểu đệ bất tất phải mạo hiểm nữa.

Dương Dật Chi bụng bảo dạ:

- Mình đã khảo mấy tên chẳng quan trọng gì cho lắm, bọn chúng chưa chắc biết rõ nội tình. Dù cho chúng có biết đi nữa thì những quân cầu tặc ở Mộc gia số đông toàn là hạng bướng bỉnh quật cường, chưa chắc đã chịu nói hết. Hơn nữa để Bình Tây Vương tự mình biện bạch đâu có hiệu lực bằng chính người của Hoàng thượng phái đi điều tra trở về tấu đối. Giả tỷ bọn mình lơ đi như không biết gì, để người anh em tự ý tấu cáo Hoàng thượng thì đối với Vương gia càng có lợi hơn.

Dương Dật Chi nắm chặt tay Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi huynh đệ! Biện pháp của huynh đệ rất cao minh. Tiểu huynh nhất thiết nghe theo. Bây giờ chúng ta làm cách nào buông tha bọn cầu tặc ở Mộc gia để chúng khỏi sinh lòng ngờ vực?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vụ này xin Dương đại ca lo giùm cho.

Dương Dật Chi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu huynh tưởng ta nên làm thế này. Bây giờ huynh đệ trốn về nhà từ đường giả vờ đánh liều mạng để giải cứu lệnh sư tỷ. Tiểu huynh rượt theo vào ngay. Hai ta đánh nhau loạn xà ngầu một lúc và nói toàn tiếng Man. Kế đó tiểu huynh bị huynh đệ thuyết phục, kính cẩn thi lễ từ biệt bỏ đi. Như vậy thì không để lộ vết tích chi hết.

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa ca tụng:

- Diệu kế chân diệu kế! Mưu cao thâm mưu cao! Quế công công lâu thông Man ngữ. Tiểu đệ từng được nghe thầy đồ kể lại: Về đời Đường Minh Hoàng có vị tiên sinh họ Lý gì đó học văn rất uyên bác. Tiên sinh uống rượu say rồi viết một bài văn hăm dọa bọn Man tử khiến chúng sợ hãi đến té đái vãi phân.

Dương Dật Chi cười đáp:

- Vụ đó kêu bằng "Lý Trích Tiên tuý đả hách Man thư" Lý Thái Bạch tiên sinh say khướt rồi viết bài văn khủng bố bọn Man di.

Vì Tiểu Bảo vỗ tay reo:

- Phải rồi! Phải rồi! Ngày mai Quế công công tuý giăng hách Man thoại, Quế công công say khướt nói tiếng Man khiến bọn chúng phải bỏ vịch thì cũng vậy.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dương đại ca! Chúng ta phải đóng kịch cho thật hay. Đại ca giả vờ cũng quyền đâm chân đá mà đừng đả thương tiểu đệ. à phải rồi! Tiểu đệ trong mình đã mặc bảo y hộ thân, đao kiếm đâm không thủng. Đại ca cứ việc chém tiểu đệ mấy đao, nhưng đừng vận nội lực làm chấn động lục phủ ngũ tạng là tiểu đệ không sao hết.

Dương Dật Chi đáp:

- Huynh đệ đã có tấm bảo y trân quý như vậy là hay quá rồi.

Vì Tiểu Bảo lại được một phen khoác lác. Gã nói:

- Vì đức Hoàng thượng phái tiểu đệ đi điều tra bọn phản tặc xem chúng dùng âm mưu gì để nổi loạn, ngài sợ bọn chúng phát giác mà giết chết tiểu đệ nên đặc biệt gia ơn cởi bảo y ban cho tiểu đệ. Tấm áo này của Hồng mao ở Tây dương đem tiến cống. Muốn cho cẩn thận, đại ca hãy đâm thử mấy nhát coi.

Dương Dật Chi rút đao khẽ vách vào tay gã. Quả nhiên mũi đao sắc nhọn chỉ cửa rách lần áo ngoài, chứ không xuyên thủng được áo trong. Hắn lại gia tăng kinh lực vào cánh tay nhẹ nhàng chém xuống bả vai gã mà gã vẫn chẳng tổn thương chi hết.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Đại ca ơi! Trong đó còn tên tiểu tử họ Trịnh lắm le quyền rũ vợ của tiểu đệ. Tiểu đệ cứ nhìn thấy mặt gã là ghét cay ghét đắng. Hay hơn hết là đại ca bảo anh em bắt gã đem đi cho khuất mắt.

Dương Dật Chi đáp:

- Tiểu huynh phóng chưởng đập chết gã đi là xong.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Không được! Không đánh chết gã được. Đức Hoàng thượng còn cần đến gã để dùng vào một đại sự về sau. Xin đại ca bắt gã đem đi rồi sai người canh giữ, nhưng đừng làm khó dễ mà cũng không vặn hỏi gã điều chi. Sau bảy, tám năm tiểu đệ đến lấy gã ra, đại ca sai người đưa gã tới Bắc Kinh.

Dương Dật Chi đáp:

- Được rồi! Tiểu huynh sẽ theo lời huynh đệ làm cho ổn thỏa.

Đột nhiên hắn cất cao giọng hô:

- Ô lỗ hy đô, ái lý bà la. Khư lầu! Khư lầu.

Rồi vừa cười vừa khẽ nói:

- Từ này tới giờ chúng mình bàn chuyện, e rằng bọn chúng sinh dạ hoài nghi. Chúng ta hãy nói tiếng Man đi.

Vi Tiểu Bảo liền xỏ một tràng Man thoại.

Dương Dật Chi cười ha hả, tán dương:

- Huynh đệ nói tiếng Man thoại còn lưu loát hơn tiểu huynh nhiều.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Cái đó đã hẳn. Ngày trước tiểu đệ lạc tới Phiên bang. Công chúa nước Phiên muốn kén tiểu đệ làm phò mã, nên tiểu đệ nói tiếng Man quen rồi.

Dương Dật Chi nổi lên tràng cười ha hả.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đại ca! Tiểu đệ có việc nan giải, nhờ đại ca giúp cho.

Dương Dật Chi vỗ ngực khẳng khái đáp:

- Huynh đệ có việc chi? Dù đại ca phải hy sinh tính mạng cũng quyết làm cho huynh đệ thỏa mãn. Huynh đệ cứ nói thẳng ra đi, chẳng việc gì là tiểu huynh không làm theo.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Đa tạ đại ca. Việc này nói ra không phải là khó, nhưng cũng chẳng dễ dàng.

Dương Dật Chi giục:

- Huynh đệ hãy nói đi, tiểu huynh bàn tính giúp cho. Nếu tiểu huynh không làm nổi thì xin Vương gia điều động mấy vạn binh mã, và cho mấy vạn lạng bạc để làm cho nên việc.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Thiên binh vạn mã hay non vàng núi bạc e rằng cũng vô dụng. Nguyên tiểu đệ cùng sư tỷ đã bị bức bách phải làm lễ bái đường thành thân. Đó là chuyện bất đắc dĩ, chứ thực tình sư tỷ chẳng vui lòng chút nào. Hay hơn hết là đại ca tìm ra một biện pháp giúp tiểu đệ vụ này cho thành vãn đã đóng thuyền, gạo đã thổi cơm.

Dương Dật Chi không nhịn được phải phì cười. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Mình cứ tưởng chuyện gì to tát, té ra lại là một việc đối phó với tiểu cô nương. Nhưng y là một tên thái giám sao lại lấy vợ được? Phải rồi! Ta nghe nói về triều đình nhà Minh thái giám thường lấy mấy vợ. Chắc người anh em đây cũng muốn giở trò giỡn cợt cho đỡ buồn.

Hắn nghĩ tới đây nhớ đến Vì Tiểu Bảo phải tỉnh thân từ thuở nhỏ và cảm thấy tội nghiệp cho gã.

Dương Dật Chi nắm tay bạn khuyên nhủ:

- Vì huynh đệ! Con người ở đời chẳng mấy ai việc gì cũng toại nguyện. Tự cổ chí kim những bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, thân hình có chỗ khiếm khuyết rất nhiều. Huynh đệ chẳng nên phiền lòng. Chúng ta vào đi.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm!

Miệng gã bi bô một tràng Man thoại, chân gã chạy lẹ vào từ đường.

Dương Dật Chi cầm đao rượt theo cũng lý lối nói toàn tiếng Man.

Vào đến nhà đại sảnh, Dương Dật Chi tóm được Vì Tiểu Bảo rồi mỗi người nói một câu "ô lý ô lỗ, a ba tư lý".

Hai người vừa nói vừa trở vào Ngô Lập Thân, rồi lại trở A Kha.

Bọn Ngô Lập Thân ngơ ngác nhìn nhau, mà trong lòng đều nảy ra mối hy vọng thoát nạn. Quần hào nghĩ bụng:

- May ra gã hiểu tiếng Man thuyết phục được bọn chúng thu binh rút lui thì hay quá.

Dương Dật Chi cầm đao giơ lên nhằm chém xuống đỉnh đầu A Kha, miệng nói:

- Cái này đàn bà... không tốt... giết chết đi.

Vi Tiểu Bảo hô:

- Vợ ta đó... đừng có giết.

Dương Dật Chi hỏi:

- Vợ ngươi à?...Không giết ư?

Vi Tiểu Bảo gật đầu luôn mấy cái đáp:

- Phải, vợ ta. Đừng giết, đừng giết.

Dương Dật Chi làm mặt giận quát:

- Vợ ngươi không giết... ta giết ngươi...

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được lắm. Không giết vợ ta. Giết ta đây.

Dương Dật Chi vung đao chém vào ngực Vi Tiểu Bảo.

Nhát đao này rít lên vù vù, kinh lực rất mãnh liệt. Nhưng lưỡi đao vừa chạm tới người Vi Tiểu Bảo, Dương Dật Chi lập tức thu kinh lực về. Cổ tay hấn rung lên một cái. Thanh đao văng ngược trở lại.

Dương Dật Chi giả bộ giật mình kinh hãi. Hấn nhảy vọt lên chém liên ba đao làm rách vạt áo Vi Tiểu Bảo ba vết dài. Rồi hấn lớn tiếng hô:

- Ngươi là Bồ Tát...giết không chết ư?

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Phải rồi! Ta là Bồ Tát, giết không chết được.

Dương Dật Chi giơ ngón tay cái lên nói:

- Không phải Bồ Tát... đại anh hùng, là đại anh hùng.

Hắn trở vào bọn Ngô Lập Thân nói:

- Người Hán đây... giết đi!

Vì Tiểu Bảo xua tay đáp:

- Bạn hữu của ta đó. Đừng giết.

Dương Dật Chi gật đầu, nhìn A Kha hỏi:

- Người... vợ nó?

A Kha thấy hắn tay cầm cương đao sáng loáng không dám phủ nhận.

Dương Dật Chi chém lẹ xuống một nhát, làm cho bàn thờ đứt làm hai mảnh rồi quát hỏi:

- Chồng ngươi, phải không?

Hắn vừa hỏi vừa trở vào Vì Tiểu Bảo.

A Kha không làm sao được khẽ đáp:

- Chồng... ta đó.

Dương Dật Chi nổi lên tràng cười hô hố, nhắc bổng A Kha đưa đến trước mặt Vì Tiểu Bảo nói:

- Vợ ngươi đây. Ôm đi.

Vì Tiểu Bảo hai tay ôm chặt lấy A Kha nói:

- Vợ ta. Ta ôm rồi.

Dương Dật Chi lại trở vào Trịnh Khắc Đẳng hỏi:

- Con ngươi phải không?

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải.

Dương Dật Chi nói mấy câu tiếng Man rồi chụp lấy Trịnh Khắc Đẳng xách đem đi. Miệng hắn không ngớt hô hoán liên thanh.

Bọn thủ hạ của Dương Dật Chi rầm rộ kéo đi, tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên một hồi.

A Kha vừa bót kính hãì, cảm thấy Vi Tiểu Bảo vẫn ôm chầm chầm lấy mình liền giục:

- Buông ta ra.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vợ ta... ta ôm.

A Kha vừa tức vừa then cựa mạnh một cái thoát khỏi cánh tay gã. Vi Tiểu Bảo lượm thanh cương đao ở dưới đất chặt đứt dây trói cho bọn Ngô Lập Thân.

Ngô Lập Thân nói:

- Bọn Man mọi đó võ công rất ghê gớm. May nhờ tiểu huynh đệ biết nói tiếng Man lại luyện thành công phu Kinh chung trảo, Thiết bố sam, đao thương chém không vào. Nên bọn lão phu mới được giải cứu.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn Man tử này tuy võ công cao cường, nhưng đầu óc dốt nát. Tại hạ nói nhăng một hồi mà bọn chúng đều tin là thật.

A Kha nói:

- Trình công tử bị chúng bắt đem đi, sao người không cứu y?

Cô dâu giả đột nhiên lớn tiếng la:

- Chồng ta không thấy đâu rồi! Chồng ta đi đâu?

Ngô Lập Thân chấp tay hỏi:

- Xin tiểu anh hùng cho biết cao tính đại danh.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không dám. Tại hạ họ Vi.

Ngô Lập Thân lấy hai đỉnh vàng nhỏ kính cẩn đưa cho Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi tướng công hôm nay thành thân. Xin có chút lễ mừng.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Xin đa tạ.

A Kha đỏ mặt lên dậm chân nói:

- Không phải đâu.

Ngô Lập Thân cười hỏi:

- Hai vị đã cáo tế Thiên Địa. Vừa rồi cô nương cũng bảo Vi tướng công là chồng ở trước mặt bọn Man tử, còn cãi sao được? Tân lang và tân nương vui tiệc động phòng. Bọn lão phu không quấy nhiễu nữa.

Lão vậy ta một cái rồi cùng bọn Ngao Bưu bước ra khỏi nhà từ đường.

Vietkiem.com